

จิต

ปลื้ม ลมอวอง

"นี่:ทว สักสัสมะ"

สองทุ่มเศษ เมื่อรถเก๋งคันใหญ่แล่นผ่านประตูรั้วที่เปิดกว้าง ผืนแพรซึ่งครอบอยู่เหนือศีรษะดูเป็นสีน้ำเงินคล้ำเข้มซึ่งเรียบ...แสงไฟโคมจากริมสนาม ชายคาและมุมตึกหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ลึกเข้าไปข่มแสงจากดวงดาว...ข่มจนดูเหมือนไม่มีดวงดาราสักดวงสามารถเปล่งประกายได้บนท้องฟ้าเมืองกรุง

คนขับรถประจำบ้านผู้รับหน้าที่ไปรับเจ้านายหนุ่มจากสนามบินคงพารถเข้าจอดเทียบหน้าตึกเหมือนอย่างที่เคยทำเป็นประจำ หากผู้ที่นั่งอยู่ในที่นั่งตอนหลังจะไม่ขยับตัวแต่ไหนเลย

“จอดตรงนี้แหละ” ‘ตรงนี้’ ของผู้พูดคือทางแยกเล็กๆ ทอดตัวลัดเลาะเข้าไปในดงไม้ เส้นทางนั้นไปสิ้นสุดลงที่บ้าน

หลังน้อยเกือบซิดริมกำแพง...บ้านหลังน้อยซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของหญิงสูงวัยผู้ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญที่สุดในครอบครัว

“ช่วยเอากะเป๋าให้แม่บ้านขึ้นไปไว้บนห้องให้ด้วยนะ ฉันจะแวะคุยกับคุณป้าใหญ่ก่อน...ไฟที่ระเบียงเปิด ท่านยังไม่นอน”

“ครับ คุณก้อง”

กองทองก้าวออกจากที่นั่งตอนหลัง พร้อมกับผู้นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรับคำอย่างเรียบร้อย แล้วอีกไม่กี่อึดใจถัดมา ชายหนุ่มก็ได้อยู่บนแนวระเบียงกว้างได้สัมผัสไม้เลื้อยที่กำลังออกดอกพราว กลิ่นเกสรของมันหอมหวานเจือมากับสายลมเย็นยามค่ำที่พัดโชย

สตรีสูงวัยร่างเล็ก ผมเป็นสีเงินไปทั้งศีรษะผลึกประตู่กระจกเลื่อนก้าวออกมาพร้อมกับคำถาม

“ทานอะไรมาหรือยังก้อง”

“ก่อนขึ้นเครื่อง...คุณฉีกกับคุณหนึ่งพาไปเลี้ยงเปิดปากกิ้งครับ” ชายหนุ่มตอบแล้วเสริมด้วยรอยหัวเราะพราวพรายในดวงตา “ทานเปิดปากกิ้งในเชียงใหม่...”

“เปิดปากกิ้งที่ไหนๆก็อร่อยสู้เมืองไทยไม่ได้ ต่อให้เป็นทีปากกิ้งเองก็เถอะ” คุณกมลასน์ว่า

ท่านทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้โยกหวายซึ่งเป็นเก้าอี้ประจำตัว พินิจดูดวงหน้าคมสันของหลานชายผู้นั่งอยู่บนม้ายาวริมระเบียง...กองทองเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีทีเดียว จมูกโด่ง คิ้วเข้ม และดวงตาดำคมฉาบมีประกายเจิดจ้าในรูปลากว้างที่ถอดแบบกันออกมาทั้งครอบครัว

“น้องเป็นอย่างไบบ้างล่ะ” อึดใจถัดมาท่านก็ซัก

“ดีมากครับ คุณหนึ่งสดชื่นแจ่มใส เธอว่าคุณหนึ่งทั้งช่วย
ทั้งสอนเธอเรื่องงานและเรื่องชีวิต...นายธนิกหนีกลับเมืองไทยมา
คุณหนึ่งไม่เดือดร้อนเลยสักนิด อาจจะโล่งใจเสียด้วยซ้ำ ไม่สั่ง
ให้ตามหา...ไม่พูดถึง...”

เรื่องราวสับสนวุ่นวาย ทั้งรุนแรงถึงเป็นถึงตายทั้งน่าเสียใจ
ทั้งน่าขายหน้าที่เกิดขึ้นกับกองเพชรน้องสาวคนโตผ่านไปแล้ว
ร่วมปี...ในห้วงเวลาแห่งความสับสนชนิดที่พี่น้องญาติโยมทุกคน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกริกพ่อของเขายากจะ ‘อ๋ม’ เอาชายหนุ่ม
ผู้เป็นตัวการไปบดขยี้เสียให้แหลกคามือ ก็มีแต่คุณกมลასน์
นี่แหละที่ยื่นมือเข้ามาแก้ไขสถานการณ์ให้

ท่านเลือกเมืองหนึ่งในประเทศจีนเป็นทางออกให้กองเพชร
ส่งหน่วยงานของบริษัทในเครือที่เพิ่งขยายไปที่โน้นให้เจ้าหล่อน
รับผิดชอบ มันทำให้น้องสาวของเขาเลิกลบจากเสียงซุบซิบ
นินทาและสายตาด่าประณามของทุกคนในสังคมไปได้...ทำให้
เธอได้ใช้เวลาได้ใช้พลังของตนเองให้หมดไปกับการทำงานและ
การปรับตัวในต่างแดน

ส่วนธนิก...ชายหนุ่มผู้เป็นต้นเหตุแห่งเรื่องฉาวโฉ่ของ
กองเพชร ชายหนุ่มที่พ่อของเขาเรียกกลับหลังลูกสาวคนโตว่า
‘ไอ้แมงดาตัวเสนียด’ ชายหนุ่มที่ทำให้ทุกคนในครอบครัวต้อง
ตกอยู่ในสภาพ ‘กลืนไม่เข้าคายไม่ออก’ ก็ได้ติดปีกตามไปอยู่
ด้วยกัน

เวลานั้นคุณกมลასน์บอกให้ทุกคนอดทนและยอมรับ

*จากเรื่อง วาวพลอย

ทำหนังสือในวันนั้นอย่างเด็ดขาด ‘ไม่ว่ามันจะชั่วช้าสามัญอย่างไร เราก็ต้องยอมรับว่าคนของเราเป็นฝ่ายรักและยึดเหนี่ยวมันมาร่วมสิบปี...ให้ไปอยู่ที่โน่นแล้ว เขาจะฟันฝ่าไปด้วยกันเพราะรักกันจริง หรือจะเบื่อกันจนทนกันไม่ได้ก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของเขา เราไม่ต้องไปยุ่ง...’

แล้วถึงวันนี้ทุกเรื่องก็คลี่คลาย...ธนิชเป็นฝ่ายทนงานหนักทนชีวิตโกลบ้าน ทั้งยังละทิ้งสันดานเดิมๆ ของตนเองไม่ได้ วันหนึ่งเขาก็หายออกจากที่พักอย่างเงิบๆ และเมื่อกองเพชรพบว่าชายหนุ่มแอบซื้อตั๋วเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ ไว้ เธอก็ยังไม่สนใจจะติดตาม...

การจากไปของธนิชทำให้น้องสาวของเขา รู้สึกเป็นอิสระมากกว่าสูญเสีย ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกองเพชรกับคุณน้า หุ่นส่วนหนุ่มใหญ่ชาวจีนยิ่งเติบโตแบ่งบาน

...เรื่องร้ายที่เพิ่งผ่าน เรื่องฉาวโฉ่ที่ทำให้ต้องปลื้มตัวหลีกหนี กับชายหนุ่มรูปงามคู่รักที่เคยคิดว่าจะตายแทนได้...จึงยิ่งเลือนรางไปจากใจของกองเพชร

“คุณหนึ่งดู...ง่า...สนิทและเชื้อฟัง...ศรัทธา...คุณน้ามากนะครับ เธอว่าเขาเหมือนพ่อเหมือนพี่เหมือนครูรวมกัน” กองทองเล่า “คุณป้าจะว่าอย่างไรครับ ถ้าเกิดเขาจะ...”

“ป้าจะไปว่าอะไร ถ้าเขาชอบกันจริง เมียคุณน้าตายไปหลายปีแล้ว ลูกก็ไม่มี ตัวเขาเองก็เป็นคนดี เป็นหุ่นส่วนที่ใช้ได้เชียวละ...ป้าไม่ได้คิดจะขายหลานสาวหรอกนะ แต่ถ้าเขารักหลานสาวป้า เราก็วางใจเขาได้อีกระดับ เขียบจากระดับคนทำงานร่วมกันมาเป็นสมาชิกในครอบครัว”

กิริยาตั้งใจฟังของงทองทำให้ท่านยิ้มกว้างแล้วย้อนถาม
“ก้องว่าไงล่ะ แล้วพอกับคนอื่น ๆ ว่าง...กอบ เกื้อ เก้า
เก็จ...”

“ไม่มีใครมีความเห็นอะไรหรอกครับ ทำได้แค่ลึนอยู่ห่างๆ
...ให้คุณหนึ่งคิดเอง...เรื่องที่ผ่านมามีทำให้พวกเราทุกคนรู้ว่าเธอ
ดีกว่าที่เราคาด พุดอะไรแสดงท่าทีอะไรออกไปอาจทำให้เธอ
กลับหลังหันไปอีกทางก็ได้” ชายหนุ่มพูดขึ้นๆ

น้องสาวคนสวยคนเก่งของเขา...คนที่ดูเผินๆ เหมือน
อ่อนหวาน ว่าง่ายและใจเย็นนั้น ที่แท้ทั้งความตั้งใจยิ่งนัก...
ที่เธอรวมทั้งพ่อแม่และพี่น้องทุกคนก้าวข้ามผ่านเรื่องราวมาได้
อย่างราบรื่นก็เพราะแนวคิดกับวิธีการอันรอบคอบเฉียบคมของ
คุณกมลลาสน์

ประตูกระจกเรือนหลังเล็กเลื่อนเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้
ร่างท้วมของวิมลคนสนิทกึ่งญาติของท่านผู้เป็นเจ้าของบ้านก้าว
ออกมา มีเด็กสาวรุ่นประคองถาดวางโต๊ะกระเบื้องเดินตามออก
มาด้วย

“เห็นมาค่าๆ อย่างนี้ต้องหิวแน่นอน เพิ่งกลับจากเมืองจีน
หรือคะ” หญิงวัยกลางทักอย่างคุ้นเคย “วิมลรู้...คุณคงไม่ค่อย
ชอบทานอาหารบนเครื่อง เเลยรีบทำซูชิมินิสโตรเนมาให้ทานค่ะ”

คนพุดพุดพลางวางแผ่นรองจานลงตรงหน้า ก่อนจะวาง
ซามกระเบื้องใบย่อมกับซอชุปลงแล้วตักซูชิใส่ผักอันประกอบ
ไปด้วยหอมหัวใหญ่ มะเขือเทศ แครอต มันฝรั่งหั่นเป็นลูกเต๋า
เล็กๆ ดอกกะหล่ำและถั่วแดงจากโถใส่ซาม กลิ่นหอมของมัน
โชยฉุยเตะจมูก

“ไอ้โฮ...” กองทองคราง “นี่อาวิมลมีกระเป๋าวีเศษของ
โตราเอมอนหรือเปล่าละนี่...ทำยังกับเสกออกมา”

“อู๊ย คุณก้องละก็...วิมลไม่ได้เสกไม่ได้เป่าอะไรหรอกค่ะ”
หญิงวัยกลางคนหัวเราะร่วน

“ของแค่นี้ทำง่าย ๆ มีทุกอย่างอยู่ในตู้เย็นอยู่แล้ว พอ
เห็นว่าคุณก้องมา วิมลก็เอาหอม มะเขือเทศ แครอต มันฝรั่ง
ผัดกับเนยกับเกลือจนมันนิ่ม แล้วก็ใส่น้ำสต็อกกับดอกกะหล่ำ
กับถั่วแดง...ใส่ใบกระวานให้มันหอมสักสองใบ ชิมรส...เสร็จ
แล้วค่ะ”

“พูดยังงี้ก็เหมือนเสกอยู่ดี...” ชายหนุ่มว่า เขายกช้อน
ตักชิมแล้วบอกสั้น ๆ ว่า “อร่อย” ทำเอาคนทำหน้าบานก่อนโวว่า

“นี่ขนาดเครื่องไม่ครบ...ไม่มีเซเลอรีกับพาร์สลีย์นะค่ะ”

คุณกมลასลักลั่นยิ้ม รอจนคนสนิทกลับตัวไป และหลาน
ชายรับประทานซูปร่องไปหน่อยหนึ่งแล้วจึงชัก

“เห็นว่า อาทิตย์หน้าภรณ์จะไปหรือ...”

“ไปแล้วครับ สวนกับผมที่สนามบินเชียงใหม่แฮะ
คุณหนึ่งกับคุณฉินมาส่งผม และมารับภรณ์”

“โครงการของนายภรณ์น่าสนใจมาก ป้าเดาว่าคุณฉินคง
เต็มใจร่วมทุน”

“เขากระตือรือร้นมากครับ” โครงการใหม่จากแนวคิด
ของญาติของเขา คือเปิดร้านค้าปลีกเป็นสาขาทั่วประเทศแบบ
ร้านสะดวกซื้อในประเทศไทย

“ภรณ์หัวแหลม สังเกตจากครั้งแรกที่ไปเยี่ยมคุณหนึ่งว่า
รูปแบบการใช้ชีวิตของคนจีนเริ่มเปลี่ยนไป...คนจีนมีเป็นพันล้าน

คน แต่มาเป็นลูกค้าเราสักหนึ่งเปอร์เซ็นต์ก็รอดแล้ว”

“แล้วงานของกองเองล่ะ” กองทองคือหลานคนที่เลือกไปดูแลงานด้านพืชไร่และไซโล ซึ่งเป็นงานแรกที่พ่อของเชอบุกเบิกริเริ่มเมื่อกว่าหกสิบปีที่แล้ว ทำให้ชายหนุ่มต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่สำนักงานย่านชายทะเลฝั่งตะวันออก

“เป็นไปตามแผนครับ คุณหนึ่งขยายโรงงานผลิตอาหารสัตว์ที่โน่นทันกับที่เราขยายการส่งออกเน่จ”

“ดีแล้ว กองช่วยได้เยอะ ถ้าไม่มีกองไปเป็นตัวยืนที่ไซโลอาเกรียงของเราก็คงหัวหมุนเหมือนกัน” คุณกมลสาส์นพูด โคลงศิริระเมื่อเอ่ยถึงน้องชาย...

ในจำนวนน้องชายทั้งสี่คน เกริก เกียรติ เกรียง และไกร...เกรียงคือคนที่ดวงดี มีเสน่ห์ และในยามที่มีปัญหาเขาจะเป็นคนที่เอาตัวรอดได้ก่อนใครเสมอ

เมื่อเป็นเด็กเขามีไกรน้องชายคนเล็กเป็นคู่หู ทุกครั้งที่เล่นซุกซนผาดโผน ไกรจะบาดเจ็บกลับมาขณะที่เกรียงไม่มีแม้แต่รอยข่วน ครั้นแตกเนื้อหนุ่มเรื่องเจ้าชู้ของเขาก็ขึ้นชื่อลือชา หากเจ้าตัวกลับได้แต่งงานกับหญิงสาวสวยจัดที่พร้อมด้วยฐานะและชาติตระกูล

พอมาถึงเรื่องงาน เกรียงก็เป็นคนที่ไร้ระเบียบกว่าใคร และยังชอบหยิบจับทดลองทำงานหลายเรื่องหลายแนวพร้อมๆ กัน...เขาลองโน่นทำนี่จนกระทั่งกำลังจะหาทางจบไม่ได้สักงาน...แทบจะกลายเป็นลิงแก้แหไปแล้ว เทวดาก็ตั้งใจให้กองทองซึ่งรักงานด้านนี้จริง ๆ เลือกมารับช่วงงานส่วนใหญ่ให้

“อาเกรียงก็ยังช่วยนะครับ ไม่ได้หนีไปไหน” กองทองท้วง

ด้วยเสียงหัวเราะ เขารู้ทันความคิดของคุณป้าใหญ่ของเขา จึง
แก้ตัวแทนเป็นพัลวัน

“อาเกรียงรับหน้าที่เข้าไปดูผลผลิต...อาเกรียงชอบขับรถ
ไปคุยกับคน ผูกมิตรกับชาวไร่ชาวนา...”

“แล้วก็เลยไปผูกมิตรกับเจ้าของที่ดินเข้าให้”

ชายหนุ่มชะงักทันที แค่ง้างเสียงเขาก็รู้แล้วว่ามิบางสิ่ง
บางอย่างรบกวนจิตใจคุณมลาสณ์ หรือท่านจะเห็นว่ากร
รวบรวมที่ดิน ระดมทุนเพื่อทำนิคมอุตสาหกรรมของอาเกรียง
ของเขาเป็นโครงการที่ใหญ่เกินไป เสี่ยงเกินไป

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณป้าใหญ่ โครงการผ่านหมดทุก
ขั้นตอนแล้วนะครับ...อาเกรียงจับเส้นทุกคนทุกระดับได้อยู่หมด
ไม่ว่าจะเป็นส่วนราชการ ธนาคาร หรือผู้ร่วมทุน ตอนนี้ก็แค่
รอเปิดตัวเท่านั้น...”

ถ้าไม่ใช่หญิงสูงวัยคนนี้ คนขี้รำคาญ มั่นใจในความเห็น
และความรู้สึกของตัวเองอย่างทองคงไม่ใส่ใจ หากทุกคนใน
ครอบครัวรู้ว่าคุณมลาสณ์เป็นหลักอย่างไร เข้มแข็งอย่างไร
เด็ดขาดและเฉียบแหลมอย่างไร...

...ท่านคือคนที่เห็นก่อนคนอื่นเสมอ ไม่ว่าจะเป็นปัญหา
หรือทางออก...

“...ผมเห็นด้วยกับอาเกรียงที่ว่าพวกแลนด์ลอร์ดพวกนี้
แหละ ที่จะต้องเข้าใกล้ชิด จับเอาไว้ให้มัน เพราะเป็นคนที่
ตัดสินใจทุกเรื่อง”

เสียงที่คุณมลาสณ์ตอบกลับมาไม่ถึงกับทุกซักร้อน หากก็
แฝงความกังวลถึงรำคาญ

“มันจะมีเรื่องยุ่งเพราะไม่ได้มีแต่แลนด์ลอร์ดนะซี...มีแลนด์เล็ด้วย...”

“คุณป้าใหญ่หมายถึงคุณเรื่องไรโซ่ไหมครับ” ชายหนุ่มอุทานแล้วหัวเราะขบขันยืดยาว “แกอายุจะเจ็ดสิบสองแล้วนะครับ”

๒

“แล้วไง...อายุเจ็ดสิบสองแล้วไม่มีหัวใจนั้นหรือ
ยิ่งัวเขาเพิ่งตาย” คุณกมลასน์ถามยี้มๆ

“ผมเชื่อว่าอาเกรียงไม่ได้คิดอะไรกับคุณเรื่องไร...อาเกรียง
ชอบเด็กๆ สาวๆ ครับ” กงทองพูดด้วยเสียงหัวเราะ วีรกรรม
ด้านนี้ของอาคนรองของเขาเป็นที่รับรู้กันอยู่

“และคุณเรื่องไรแกก็คงไม่คิดอะไรเหมือนกัน อาเกรียง
เข้าออกในบ้านแกมาตั้งแต่คุณธนายังอยู่ ถึงตอนนั้นแกก็คง
มองอาเกรียงเป็นเหมือนญาติเหมือนเพื่อนสนิท เป็นตัวแทน
คอยช่วยเหลือ คอยดูแลแกอย่างที่เคยช่วยดูแลสามีของแก
เท่านั้นแหละครับ”

จังหวะนั้นเองที่วิมลผู้คอยมองจากหน้าต่างห้องครัวสังเกต
เห็นว่าซุปรักตรงหน้ากองทองหมดแล้ว จึงสั่งให้เด็กผู้ช่วยยก

สตอร์วเบอร์รี่สดกับครีมออกมาให้เป็นของหวานล้างปากได้ทันใจ
เมื่อเด็กกลับไป ผู้เป็นเจ้าของบ้านจึงสรุป

“ปากก็ภาวนาให้เป็นอย่างนั้น”

แม้จะเก็บตัวอยู่ภายในครอบครัว วางงานในมือลงแล้ว
เป็นส่วนใหญ่ หากคุณกมลลาสน์มิได้ปิดหูปิดตาไปด้วยเลย... ซ้ำ
‘สาย’ของท่านแต่ละสายก็มีใช้ธรรมดา... สิ่งที่ท่านได้ยินได้ฟังมา
จึงมีทั้งกลิ่นเงินและกลิ่นคาวคละคลุ้ง...

มันคละคลุ้งอย่างที่ท่านเองก็สงสัยว่าเป็นถึงขั้นนี้ได้อย่างไร
ด้วยลึกๆ ในใจแล้วท่านเชื่อมั่นในศีลธรรมและความคิดของ
น้องชายของท่าน ทั้งยังเห็นด้วยกับที่กงทองพูด... ถ้าเป็นเด็ก
สาว ๆ... ถ้าคนเป็นข่าวเป็นหลานยายของคู่กรณีก็ยังพอจะเห็น
ความเป็นไปได้

หากนี่คุณเรื่องโรอายุอย่างเจ็ดสิบสองปีแล้ว ทว่าจิตใจคน
ก็ทั้งลึกทั้งซับซ้อนยากแท้ยังถึง อาจมีหลายเรื่องหลายสาเหตุ
ที่ช่วยกระพือ

คุณกมลลาสน์เป็นห่วง... ห่วงทั้งน้องชายและห่วงหญิงสูงวัย
คนนั้น ไม่อยากให้เกิดเรื่อง ‘ไม่งาม’ ขึ้นในความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน
มาช้านาน

ท่านรู้จักเพื่อนรุ่นพี่ คู่สามีภรรยา ธนาและเรื่องไร่นี้
มาตั้งแต่ยังหนุ่มยังสาว อันที่จริงที่ดินที่คุณกำจรวบิตาของท่าน
ใช้สร้างไซโลและทำสำนักงาน ก็ซื้อต่อมาจากบิดาของคุณธนา
ในราคาย่อมเยา

ครั้นเมื่อคุณธนาร่วมทุนกับนักพัฒนาที่ดินสร้างคอนโด-
มิเนียมหลังแรกในจังหวัดขึ้นบนที่ดินของตัวเอง คุณกมลลาสน์

ก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่อดทนซื้อไว้ให้น้องและหลานที่จะต้องไปทำงานในละแวกนั้นได้ใช้เป็นที่พัก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกรียงสนิทสนมกับครอบครัวนี้มากกว่าใคร

น้องชายของท่านคนนี้คือคนที่เข้านอกออกในใกล้ชิดกับธนาและเรื่องโรमानานแสนนานด้วยความที่เป็นตัวเย็นอยู่ที่สำคัญงานทางโน้น ขณะที่คนอื่นๆ แม้กระทั่งวิลาวุธภรรยาของเกรียงแทบไม่เคยไป

ในยุคก่อนที่โน่นยังขาดแคลน ความเจริญยังไม่ได้หลังไหลออกไปมากมายอย่างในปัจจุบัน บ้านของสองสามีภรรยาคือสถานที่ที่เกรียงเข้าไปรับประทานอาหารด้วยแทบทุกมื้อ ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งของคุณธนา

ผู้เป็นเจ้าของบ้านถูกคอ...คุยกับเขาได้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นรถยนต์ ดนตรี หรือแม้กระทั่งเรื่องฟุ้งๆอย่างดินฟ้าอากาศ เกรียงก็ทำให้กลายเป็นเรื่องสนุกไปได้

จนกระทั่งในช่วงหลังๆเริ่มมีห้างสรรพสินค้า สาขาบริษัทใหญ่ โรงงาน ไปเปิดในละแวกนั้นมากขึ้น พอๆกับที่งานของเขาขยายจนหาเวลาว่างไม่ค่อยได้ ประจวบกับคุณธนาเองก็เริ่มสูงอายุและตัดสินใจเลิกทำงาน เกรียงจึงค่อยเหินห่างไป

...เกรียงกลับไปเดินเข้าบ้านหลังนั้นบ่อยขึ้นอีกครั้งเมื่อได้เห็นช่องทางที่น่าสนใจและเป็นไปได้

เขาเห็นโอกาส...เห็นว่าเมื่ออุตสาหกรรมขยายตัวอย่างรวดเร็วในละแวกนี้ หากพื้นที่ที่จะใช้รองรับกลับยังมีไม่เพียงพอ การก้าวเข้าไปเพื่อจัดพื้นที่ เตรียมการให้พร้อมและเป็นระเบียบในลักษณะของนิคมอุตสาหกรรม คืออีกธุรกิจหนึ่งที่จะทำเงิน

ทั้งยังเอื้อประโยชน์ให้กับธุรกิจเดิมของซี อิสรา กรุป...ของตระกูล ‘เชิญอิสราชัย’...

การทำงานและนิสัยส่วนตัวของเกรียงที่ขอบพุดคุยไปทั่วกับคนทุกระดับชั้น ทำให้เขาได้รู้ว่าที่ดินย่านที่หมายตาเป็นกรรมสิทธิ์ของใครบ้าง และนั่นทำให้เขาก้าวเข้าไปในบ้านคุณธนาและคุณเรืองไว้อีกครั้ง

สำหรับคนที่เป็นเจ้าของที่ดินมากมายระดับนี้ การไปขอซื้อเหมือนอย่างที่เขาถนัดซื้อที่ดินเล็กผืนน้อยเข้ามาไว้ในมือคงไม่มีทางสำเร็จ น้องชายเจ้าเสน่ห์ของคุณกมลასน์จึงค่อยๆ ฟิ้นความคั่นเคยสมัยแรกๆ ให้กลับคืนมา ก่อนส่งแผนโครงการทั้งหมดให้ผู้แ้วัยกว่าพิจารณาในฐานะผู้ร่วมทุน

คุณธนาผู้เลิกทำงานมาหลายปี แม้ช่วงนั้นจะอายุมากถึงเจ็ดสิบเศษแล้ว หากเขาก็กังแข็งแรง มีหน้าซำยังเป็นเวลาที่เขากำลังรู้สึกที่ตัวเองเริ่มว่างและไร้ค่า แผนการของเกรียงจึงทำให้พลังชีวิตของผู้สูงวัยกลับคืนมา

ทั้งโครงการทั้งเสน่ห์ของเกรียงเป็นราวหยาดน้ำหลังรดลงบนต้นไม้ที่เริ่มเหี่ยวเฉา คุณธนาสนุก สดชื่น และมีความสุขที่เกรียงนั่งฟังความเห็นของเขาอย่างตั้งใจ พาเขาเข้าร่วมการประชุมทุกครั้ง ปลอ่ยให้เขาเดินนำเมื่อก้าวเข้าไปในสำนักงานของธนาการ

น่าเสียดายที่ก่อนงานจะสำเร็จสมบูรณ์ คุณธนา ก็ล้มป่วยแล้วเสียชีวิตไปเมื่อห้าเดือนที่แล้วนี้เอง

หลังจากเสร็จงานศพ คุณเรืองไร่เข้ามาทำงานแทนสามี... ขาวลือก็เริ่มสะพัด...

“ก้องอยู่ทางโน้น ช่วยดูๆ มองๆ อาเราหน้อยก็แล้วกัน” ในที่สุดคุณกมลასน์ก็สั่ง “ป่าเห็นทั้งคุณเรื่องไรทั้งคุณธนา มาตั้งแต่เขายังหนุ่มยังสาว เพิ่งแต่งงานกันใหม่ๆ ครอบครัวเรารักและนับถือคุณพ่อของคุณธนามาก อากของก้องถือว่าเขามีบุญคุณ ถ้าตระกูลนี้จะมีเรื่องฉาวโฉ่มัวหมอง ก้อย่าให้คนของเราเป็นต้นเหตุ”

กทองขยับตัว ตั้งใจมากขึ้นเมื่อนึกได้ว่า คุณกมลასน์รู้จักสนิทสนมกับฝ่ายที่เป็นหัวข้อการสนทนามาก่อน ท่านอยู่ในยุคสมัยและมีวัยใกล้เคียงกับคุณเรื่องไร คุณป่าของเขาน่าจะอ่อนกว่าฝ่ายนั้นสักสองปี

“ได้ครับคุณป่า ผมจะคอยดูให้...” ชายหนุ่มรับคำ แล้วเขาก็ยังไม่อยากจะเชื่ออยู่นั่นเองว่า หญิงสูงวัยร่างท้วม หงอกขาวเป็นหย่อมๆ น้ำตาเประอะเปื้อนเต็มดวงหน้าที่ปราศจากเครื่องสำอางที่เขาเห็นในงานศพวันนั้นจะเป็นต้นเหตุให้เกิดข่าวลือ แล้วเขาก็หลุดปากออกไปตามที่ใจคิด

“...แปลกจริงๆ เล้ยยย...อาเกรียงกับลูกสาวเขายังจะน่าเป็นข่าวเสียมากกว่า”

“เขยจริงๆ ก้อง” คราวนี้คุณกมลასน์เป็นฝ่ายหัวเราะขันหลานชาย “ลูกสาวเขาลาทางโลก เข้าวัดถือศีลไปเป็นสิบปีแล้ว เขามาช่วยจัดงานศพให้พ่อเขาแล้วก็กลับวัดไป...หลานสาวก็มานะ อ้อ แต่ดูเหมือนจะมาวันท้ายๆ กับวันเผา ก้องคงไม่ได้เห็น”

คุณกมลასน์เล่าถึงลูกสาวคนเดียวของคุณธนา กับคุณเรื่องไร...ธีรินทร์หย่าร้างกับสามี ไม่กี่ปีถัดมาก็มีข่าวว่าหอบ

ลูกสาวคนเดียวมาทิ้งไว้ให้ตาบยายเลี้ยง เธอใช้ชีวิตหรรษา
ฉาบฉวยอย่างสาวสังคมอยู่ในเมืองหลวงเสียมากกว่าจะค้นพบ
เส้นทางที่ทำให้เป็นสุขที่สุด แล้วเลือกใช้ชีวิตบนเส้นทางนั้น

...เป็นอันว่า ไม่ว่าธีรินทร์จะเลือกเส้นทางไหน ธนาและ
เรื่องไรก็ต้องอยู่กันตามลำพังอยู่ดี

“ถ้าเป็นธีรินทร์คนเดิม ที่เคยเปรี้ยวจัด เคยปล่อยใจ
ตามอารมณ์ทุกเรื่องละก็...น่ากลัว...” คุณกมลასน์สรุปยี้มๆ
“ป้าอยากให้ทิ้งไปดูข้อตกลงต่างๆ ระหว่างเรากับเขาทั้งหมด
อีกครั้ง...คงเรียบร้อยไปส่วนหนึ่งแล้วก่อนคุณธนาเสีย แต่
ข้อตกลงหลังจากนั้น...ป้าไม่อยากจะฉวยโอกาสเอาเปรียบเขา
ในภาวะที่คุณเรื่องไรกำลังขวัญเสียอย่างนี้”

“แล้วถ้าเป็นการให้โดยเสน่หาล่ะครับ” กงทองล้อ

“ก็อย่าให้มากจนเกินงาม และอย่าให้เป็นการหลอกต้ม
เขา...เออ ป้าอาจคิดมากไปก็ได้ จริงๆแล้วอาเกรียงมันก็ไม่ใช่ว่า
คนอย่างนั้น มันทำธุรกิจมุ่งผลประโยชน์ก็จริง แต่ก็ไม่ใช่คน
ไม่มีศีลธรรม”

...อาจเป็นเพราะเกรียงไม่รู้จะปลีกตัวตัดรอนอย่างไร
อาจเป็นเพราะเกรียงไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายคิดอะไรด้วย...
อาจเป็นเพราะเกรียงมองไม่ออกว่านี่ไม่ใช่แค่การไขว่คว้าหา
หลักยึดอย่างคนที่ประสบความสำเร็จโคตรรุนแรงซ้ำยังไม่เคย
ยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตัวเองทำ...

หากไม่ว่าจะเพราะอะไร ท่านก็ไม่อยากให้มีคนต้อง
แปดเปื้อนเพราะคำคน ไม่ว่านี่จะเป็นผู้หญิงสูงวัยที่เพิ่งสูญเสีย
สามีคนนั้นหรือน้องชายของท่านเอง...ให้คนหูตาดีๆอย่างกงทอง

ไปดูให้เห็นกับตาน่าจะเหมาะที่สุด

“ก้องได้พบคุณเรื่องไรบ้างหรือเปล่า ระยะเวลาอื่นๆนี้”

“ไม่ครับ ครึ่งสุดท้ายก็ในงานศพ ผมไปรดน้ำวันหนึ่ง ไปฟังสวดอีกวันหนึ่งครับ”

“จันทองก็ไปดูแล้วกัน...ถ้ามีอะไรผิดสังเกต ป้าว่าตาอย่าง ก้อง ใจอย่างก้องต้องเห็น...” คุณกมลลาสน์สั่ง “เอจี้ ก้องเอา ผ้าไหมของป้าไปให้คุณเรื่องไรสักผืน บอกว่าป้าฝากเอามาให้ จะได้ไม่ดูแปลกที่อยู่ๆ ก็ไปเข้าบ้านเข้าช่องเขาโดยที่ไม่เคยเข้าไปมาก่อน...”

กตองรับคำ เขามองตาม ‘คุณป้าใหญ่’ ผู้ลุกขึ้นอย่าง กระฉับกระเฉงแล้วเดินเข้าไปในบ้านหลังน้อย คงจะვნเลือก หยิบผ้าจากตู้ที่เต็มไปด้วยของมากมาย ทั้งเครื่องหอม ผ้าหลาก ชนิด งานการฝีมือ เครื่องแก้ว เครื่องเงิน ของเหล่านี้เป็นของที่ท่านเตรียมติดบ้านเอาไว้สำหรับเป็นของกำนัลให้ใครต่อใคร แล้วอีกจิตใจถัดมา คุณกมลลาสน์ก็กลับมาพร้อมกับกล่องบรรจุ ผ้าไหมสีเทาเหลืองฟ้าอ่อนหวานงดงาม

ท่านนั่งลงตรงหน้าหลานชาย มือก็พันริบบิ้นผ้าตัวนสีฟ้า สดเข้ากับกล่องผูกเป็นโบว์ไว้ตรงกลางด้วยตัวเอง ขณะที่กตอง ก็เล่าเรื่องงานและความเปลี่ยนแปลงของสภาพเมืองในประเทศ จีนที่แปลกตาไปอย่างรวดเร็วให้ท่านฟังไปเรื่อยๆ

อีกไม่นานหลังจากนั้นกตองก็ออกมาเดินตามทางเดิน คดเคี้ยวมุ่งหน้ากลับตึกใหญ่ ระหว่างที่ลัดเลาะไปตามเส้นทาง... ท่ามกลางความสลัวของแนวไม้พุ่มไม้ยืนต้นอันร่มรื่นและแสงสว่าง จากไฟโคมริมสนาม ชายหนุ่มก็คิด...

ดูเหมือนคุณกมลასน์เอาใจใส่กับเรื่องราวระหว่างอาเกรียง
ของเขากับคุณเรื่องไรมากทีเดียว...ถ้าท่านคิด...ก็แปลว่าท่าน
อาจเห็นอาจได้ยินในสิ่งที่คนอื่นเขาไม่ทันได้รู้ได้เห็น

‘ไหนๆ’จะต้องไป ‘ดู’ ตามที่ได้รับมอบหมายมาแล้ว ก็ลอง
มาหยั่งเชิงฝ่ายชายเสียหน่อยเป็นไร!

กองทองตรงไปยังห้องชุดที่ชั้นสามซึ่งเป็นที่พักของเกรียง
กับครอบครัวเพื่อเข้าไปพบว่าวิลาวัณย์ภรรยาของเกรียงอยู่ตาม
ลำพัง

“อาเกรียงยังไม่กลับเลย ก้อง เข้ามานี้น้อย! อาจะมีอะไร
จะให้ดู” ฝ่ายนั้นคว้าข้อมือเขาหมับแล้วลากเข้าห้องไป...
เหมือนกำลังหาที่ระบาย หากคนช่วยแบ่งปันอยู่เช่นกัน...

เธอเดินนำเข้าไปในห้องเล็กๆ ซึ่งใช้เป็นห้องเก็บของ
บนโต๊ะกลางห้องมีถุงใส่ของจากห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางเมือง
วางเรียงอยู่กว่าสิบใบ

“เนี่ย...ก้องดูซิ! ประหลาดไหม...เกิดอะไรขึ้นกับอาของ
ก้อง...” สัมผัสเสียงของคนพูดไม่ถึงกับจะโกรธขิงหรือตกใจ มันก็
มีความขบขันถึงระอาถึงประหลาดใจปะปนอยู่มากกว่ามาก

“...จู่ๆ ก็มีแม่ยกเอาของมาปรนเปรอมากขนาดนี้ คุณ
เกรียงไม่ได้เป็นนักรองหรือดาราอะ! นี่อาแกะบางกล่องออกดู
แล้ว มา! ก้องมาช่วยอา ดูซิว่ามีอะไรอีกน้า”

หากก่อนที่วิลาวัณย์จะลงมือแกะสำรวจทีละถุงทีละกล่อง
อย่างที่ปากว่า ก็มีเสียงเรียกดังมาจากห้องนั่งเล่น

“ฮัลโล่ๆ ใครมาเอ่ย พ่อใช้ไหม”